

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789447552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

hjerterne må denne undervisning i den kristne tro dog have slået rod, thi af få mennesker har jeg så ofte hørt Kristi navn nævnt som af hende lige indtil hendes sidste dage. Og i samtalens løb med os børn mindede hun os ofte om Herrens gang på jorden, hvorimod der udtalte sig hos hende en formelig afsky for alle jøder. I de allersidste af hendes leveår mærkede jeg stundom i hendes forblømmede tale, at noget vigtigt trykkede hendes sind, og det gik da op for mig, at hun af en vis undseelse ikke turde udtale, hvad dette var, men at sukke gjaldt, at hun ikke ved sin død kunne komme i kristen jord. Jeg talte derfor hemmeligt med en af vore præster, som jeg stod i venskabsforhold til, om det ikke endnu kunne lade sig gøre at forberede hende til dåben. Han rådede mig til min sorg at opgave dette. Han sagde: »Deres moder er over 80 år, kan ikke læse eller skrive; tro mig, det er nu for sild.« Aldrig er jeg gået bort mere bedrøvet efter nogen samtale end efter denne.

KONFIRMATIONEN

Nielsen havde ytret det ønske, at man ville tildele mig Julies rolle i Shakespeares »Romeo og Julie«. Han selv spillede Romeo. Der var andre, som også gjorde fordring på denne rolle, hvem ved jeg ikke, og det lod til at være forbunden med nogen vanskelighed for ham at sætte sit ønske igennem. Rollen blev imidlertid tildelt mig, og stykket var bestemt til at gå straks i begyndelsen af næste sæson.

Jeg var nu 15½ år, og der skulle tænkes på min og min søsters konfirmation. For ikke at blive for meget forstyrret af teatertjenesten valgtes sommeren til at gå til præsten. Vi blev da meldt til præsten i vort sogn. Var der nogen, der krævede til et fornuftigt kristeligt ord, da var det tilvisse os stakkels børn, der var så uvidende om denne trøstelige, guddommelige lære, som det vel var muligt for børn, der lever i et kristent land. Desværre rammede det os, at den gejstlige mand, der var sat til dette hverv, havde en så anstødelig måde at bibringe os dette på, at denne så vigtige akt næsten gik spurøst hen for os og kun blev betragtet som en ceremoni, der skulle og måtte foretages. Hvad der også distraherede mig i den tid, jeg gik til præsten, var, at jeg på sam-